

# מחודדים

ת"ר ושנתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפך (קידושין ל')



מערכת: 073-249-0403  
m@sdaf.co.il

לע"נ  
הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל  
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליח  
426-7

עד ברכיהם בדם. והדם אינו חוצץ כשהוא לח. ולא היו עושים כן רק בשעת הולכת עצים למערכה שאינה עבודה, אבל בשעת עבודה הלכו על האצטבא שלא יתלכלכו בגדיהם ותיפסל העבודה משום בגדים מטושטשים, ולהרים אי אפשר שצריך שיהיו כמידתו.

**דם התמצית - לתנא קמא:** באזהרה, לרבי יהודה: בכרת. ומודה רבי יהודה לעניין כפרה שאינו מכפר, שנאמר 'כי הדם הוא כנפש יכפר', דם שהנפש יוצאה בו נקרא דם ולא דם שאין הנפש יוצאה בו.

**הדם והדיו והדבש והחלב, יבש - חוצצים, לחים - אינם חוצצים.**

**הולכת איברים לכבש עבודה היא -** שנאמר 'והקריב הכהן את הכל' זו הולכת איברים לכבש. אבל הולכת עצים למערכה אינה עבודה.

**משנה. השוחט הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול, או להקטיר דבר שאין דרכו להקטיר - לת"ק:** כשר, לרבי אליעזר: פסול. לאכול דבר שדרכו לאכול, או להקטיר דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית - כשר. לאכול ולהקטיר כחצי זית - כשר. שאין אכילה והקטרה מצטרפים. השוחט הזבח לאכול כזית מהעור ומהרוטב ומהקיפה ומהאלל ומהעצמות ומהגידים ומהקרניים ומהטלפים חוץ לזמנו וחוץ למקומו - כשר. ואין חייבים על כל אלו משום פיגול ונותר וטמא. **השוחט את המוקדשים לאכול שיליל או שיליא בחוץ - לא פיגול,** שאין זה גוף הזבח. **המוקל תורים לאכול ביציהם בחוץ - לא פיגול. חלב מוקדשים וביצי תורים - אין חייבים עליהם משום פיגול ונותר וטמא.**

**לרבי אלעזר: פיגול בזבח - נתפגל השליל, פיגול בשליל - לא נתפגל הזבח. פיגול באלל של עוף הראוי לאכילה - נתפגל מוראה, פיגול במוראה - לא נתפגל אלל.** השמורה אינה ראויה לאכילה לפיכך מחשבה שלה אינה מפגלת, ומכל מקום אם נתפגל העוף חייב על אכילת המוראה שמקצת בני אדם אוכלים אותה.

**חשב להקטיר חוץ לזמנם אימורים של פרים הנשרפים - נתפגל פרים. חשב על מנת לאכול הפרים חוץ לזמנם - לא נתפגל אימורים (וגם פרים עצמם).**

דף ל"ה - ע"ב

**פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים - מועלים בהם משהוקדשו. נשחטו - הוכשרו להיפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלילה. וכולם מועלים בהם עד שיתיר הבשר.** ואין מכאן ראיה שמחשבת לינה פוסלת בבשר כמו שלינה פוסלת בה, שהרי הכוונה על לינת האימורים.

**ואלו שאין מפגלים ואין מתפגלים - צמר שבראשי כבשים, ושער שבזקן תישים, והעור והרוטב והקיפה והאלל (של בהמה). והמוראה (של עוף), והעצמות והגידין והקרניים והטלפים והשליל והשיליא וחלב המוקדשים וביצי תורים.** ואין חייבים עליהם משום פיגול נותר וטמא, והמעלה מהם בחוץ פטור. ואין מתפגלים מחמת עצמם, אבל מחמת הזבח המוראה והשליל מתפגל לדברי רבי אלעזר.

**בעלי מומים שעלו על המזבח - לת"ק:** ירדו, לרבי עקיבא: לא ירדו. 'לרבי יוחנן' לא הכשיר רבי עקיבא רק בדוקין שבעין והואיל וכשירים בעופות, והוא שקדם הקדישם את מומן. אבל אם קדם המום להקדש והואיל ולא נראו למזבח מעולם - ירדו. ומודה רבי עקיבא בעולת נקבה שתרד, שכאילו קדם מומה להקדישה.

**מה שאמרו בבבביתא שהמעלה משליל בחוץ פטור - ומשמע שמאימם חייב, צריך לפרש מאימורי השליל, אבל מאימורי אימם - חייב, ובשלמים או חטאת שבאות נקיבה. אבל לא יתכן לפרש מבשרם, שהיה משמע שאם העלה מבשר אימם בחוץ חייב, ועולה נקיבה שעלתה תרד גם לרבי עקיבא.**

זבחים דף ל"ו. יום א' פרשת נח - כ"ח תשרי תשפ"ו

דף ל"ו - ע"א

**משנה. שחט על מנת להניח הדם או אימורים למחר, או להוציא לחוץ - לרבי יהודה: פסול, לחכמים: כשר.**

**שחט על מנת לתת על גבי הכבש - שלא כנגד היסוד, לתת הניתנים למעלה - למטה, את הניתנים**

לשותפות בהדלקת נר התמיד באוהל התפילה

ע"י 'סיכומי דף היומי - מחודדים'  
0527111235

'עולו והתכנסו להילולת רבינו בהר הבנוחות'

גליון זה הוקדש לעילוי נשמת מורינו ורבינו מייסד הדף היומי העולמי וראש ישיבת חכמי לובלין הגה"ק רבי יהודה מאיר שפירא זכר צדיק וקדוש לברכה בן הרה"ק רבי יעקב שמשון זצ"ל

נלב"ע ז' חשוון תרצ"ד  
ת' נ' צ' ב' ה'

למטה – למעלה, את הניתנים בפנים – בחוץ, ואת הניתנים בחוץ – בפנים, שיאכלו או שיקריבו טמאים או ערלים, לשבר עצמות הפסח, לאכול הימנו נא, לערב דמו בדם הפסולים – כשור. שאין מחשבה פוסלת רק בחוץ לזמנו וחוץ למקומו, והפסח והחטאת שלא לשמם.

**‘בשר זבח תודת שלמיו’** – למדנו לתודה שנאכל ליום ולילה. וכן חליפי תודה וולדה ותמורתה, שנאמר ‘ובשר’. וכן חטאת ואשם, שנאמר ‘ובת’. וכן שלמי נזיר ושלמי פסח, שנאמר ‘שלמיו’. וכן לחמי תודה וחלות וריקיים שבזיזר, שנאמר ‘קרבנו’.

**‘למסגרת טעם רבי יהודה שפוסל במחשבת היונה ובמחשבת יוצא, סברא היא – כיון שאם הניח למחר פסול, כך גם אם חשב להניח למחר פסול. אבל בשאר מחשבות לא שייך סברא זו, שאם שובר באוכל ממנו נא ואכלו טמאים או ערלים או הקריבו אימוריו – הרי לא נפסל גוף הזבח. ועוד שאכילה או הקרבה בטמאים או ערלים תלויה בדעת אחרים ולא ישמעו לו. ולערב הדם בדם פסולים הרי נפסל לרבי יהודה שהרי אין דם מבוטל דם. וכן לתת הניתן למעלה – למטה, ולמטה למעלה, לא רבי יהודה לשיטתו שלא במקומו חשב כמקומו. וכן אם חשב על הניתן בחוץ שיתן בפנים הגם שהזבח היה נפסל, רבי יהודה דורש מהנאמר ‘שלישי’ שיהא אותו חוץ משולש בדם ובשר ואימורים והיינו חוץ לעזרה ממש.**

**חשב להכניס הדם בפנים לרבי יהודה’** – יש תנא: שלמד בשם רבי יהודה ממה שנאמר ‘דבר רע’ שאם חשב להכניס דמה בפנים פסול. ויש תנא: שאומר שגם אם הכניס ממש במזיד אינו פסול רק אם נתן וכיפר, אבל בהכנסה לבד אינה נפסלת, וכל שכן שאינה נפסלת במחשבת הכנסה.

## דף ל"ו – ע"ב

**חטאת ששחטה בדרום לרבי יהודה’** – יש תנא: שאומר בשם רבי יהודה שלומדים מהנאמר ‘דבר רע’ שחייב, ויש תנא: שאומר משמו שרק על ‘דבר רע’ אתה מחייב ולא על חטאת ששחטה בדרום.

**חשב מתחילה מחשבת היונה – רבי אבא רצה לומר שרבי יהודה מודה שאם חישב מתחילה מחשבת היונה, חזרו וקובעו לפיגול במחשבת חוץ לזמנו. ונדחו דבריו מהביריתא. שאם חשב לתת את הניתן למעלה – למטה, למטה – למעלה בו ביום כשר, חזרו וחשב חוץ למקומו פסול ואין בו כרת, חוץ לזמנו פיגול וחייבים עליו כרת. ואם חשב מתחילה לתת הדם למחר פסול (משום מחשבת היונה כדברי רבי יהודה), ואם חזרו וחשב חוץ לזמנו או חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת.**

**חייב שיאכלו טמאים למחר – חייב משום פיגול.**

**בשר פסח שלא הוצלה, ולחמי תודה שלא הורמו – חייבים עליהם משום טומאה.**

**‘אשר לה’** לרבות אימורי קדשים קלים לטומאה – והגם שאינם בני אכילה. ואין ראה מדין זה לבשר פסח שלא הוצלה, כי האימורים ראויים לגבוה, אבל פסח שלא הוצלה, ולחמי תודה שלא הורמו אינם ראויים לא לגבוה ולא להדיוט.

## הדרן עלך פרק כל הפסולים

### זבחים דף ל"ז. יום ג' פרשת נח - כ"ט תשרי תשפ"ו

#### פרק רביעי - בית שמאי

## דף ל"ז – ע"א

**משנה. לבית שמאי:** כל הניתנים על מזבח החיצון שנתן במתנה אחת – כיפר, ובחטאת – שתי מתנות. **לבית הלל:** גם בחטאת שנתן רק מתנה אחת – כיפר. לכן אם נתן את הראשונה כתיקנה ואת השניה במחשבת חוץ לזמנה – כיפר. ואם נתן הראשונה חוץ לזמנה למקומה – פיגול וחייבים עליו כרת. כל הניתנים על המזבח הפנימי שחיסר אחת מהמתנות – לא כיפר. לכן אם נתן כולם כתיקונם ואתה שלא כתיקנה, פסול ואין בו כרת.

**‘טעם בית שמאי’** מהנאמר ‘ודם זבחיך ישפך’ לומדים בית שמאי מפסוק זה שהניתנים על מזבח החיצון שנתנם במתנה אחת כיפר. והתנאים שדרשו פסוק זה לדרשות אחרות, סוברים כבית הלל שגם חטאת כיפר במתנה אחת, ולומדים שאר קרבנות מחטאת.

**כל הדמים טעונים מתן דם ליסוד –** שנאמר ‘ודם זבחיך ישפך’. **לרבי:** שנאמר בחטאת העוף ‘והנשאר בדם ימצא’, ‘בדם’ מיותר ללמד על כל הדמים שטעונים מתן דמים ליסוד.

**לרבי ישמעאל הניתנים בזריקה (עולה ושלמים) שנתנם בשפיכה’** יש תנא: הסובר בשיטתו שיצא שנאמר ‘ודם זבחיך ישפך’. ויש תנא: הסובר בשיטתו שלא יצא, שהפסוק בא ללמד על מעשר ופסח שטעונים מתן דמים ואימורים למזבח, והוא בשפיכה, ואינו מיותר ללמד על זבחים שטעונים זריקה שיצא בשפיכה. וכן היא שיטת רבי עקיבא שלא זריקה בכלל שפיכה, ולא שפיכה בכלל זריקה.

**בירך על הפסח - לרבי ישמעאל:** לסובר בשיטתו שהניתנים בזריקה שנתנם בשפיכה יצא, סובר לשיטתו שפטר את של זבח (חגיגת י"ד), **בירך על הזבח –** לא פטר את הפסח, **‘הטעם’** (למסקנא) שהפסח עיקר הזבח טפל לו, והברכה על הטפל אינו פוטר את העיקר. **לרבי עקיבא:** גם ברכת הפסח אינה פוטר את של זבח, [וכן היא שיטת רבי ישמעאל לתנא שסובר לשיטתו שהפסח בשפיכה].

**מעשר ופסח טעונים מתן דמים ואימורים לגבי מזבח – לתנא אחד בשם רבי ישמעאל:** שנאמר ‘ודם זבחיך ישפך’, והיינו בשפיכה. **לרבי יוסי הגלילי:** שנאמר בכבוד ‘מים’ ולא דמו, ‘חלבם’ ולא חלב, והיינו בזריקה ככבוד.

**בכור בעל מום לכהן - לרבי יוסי הגלילי:** שנאמר ‘בשרם’ ולא בשרו, בא ללמד שגם בכור בעל מום ניתן לכהן. **לרבי ישמעאל:** לומדים דין זה מהנאמר ‘לך יהיה’.

## דף ל"ז – ע"ב

**תמורת בכור ומעשר –** אינה קריבה, והם וולדם וולד וולדם עד סוף כל העולם יאכלו במומם לבעלים. וכן **תמורת פסח –** קודם זמנו אינה קריבה, ולאחר זמנו – קריבה, שהפסח לאחר זמנו שלמים ותמורת שלמים הוא. **לרבי יוסי הגלילי:** לומדים דין זה מהנאמר בכבוד ‘לא תפדה קדש הם’, הם קריבים ולא תמורתם, והכתוב נאמר גם על מעשר ופסח. **לרבי ישמעאל:** נאמר הכתוב רק על בכור בלבד, ומעשר לומדים גזירה שוה ‘עברה ועברה’ מבכור, ופסח וזמנו שנאמר ‘אם’ כשב לרבות תמורת הפסח אחר הפסח שנקרב שלמים, ולא לפני הפסח שנאמר ‘הוא’.

## ‘חטאת’

**לבית שמאי:** בחטאת שתי מתנות מעכבות שנאמר ‘קרנות קרנות קרנות’ – ויש אם למקרא הרי כאן שש, ארבעה למצוה ושתיים לעכב.

**לבית הלל:** “א: יש אם למסורת ודורשים ‘קרנת קרנת קרנות’ הרי כאן ארבע, שלש למצוה ואחת

לעכב. ואין לומר שכולם למצוה ואין אחת מעכבת, שלא מצאנו כפרה בלי כלום.

**“א: שבת הלל דורשים מקרא ומסורת ונמצא חמש, ארבעה למצוה ואחת לעכב. ואין דורשים כן גם בתפילין ויעשו חמשה בתים, שדורשים טט בכתיפת שתיים ופת באפריקי שתיים. וכן בסוכות אין צריך חמש דפנות, שמקרא אחד בא לגופו, ואחד לסוכך, ונשארו שלש, וההלכה מגרעה שלישית לטפח. ובגדה אין דורשים שבועיים ושבעים שתשב בטומאתה מ"ב יום, שנאמר ‘כנדתה’.**

### זבחים דף ל"ח. יום ד' פרשת נח (אדר"ח) - ל' תשרי תשפ"ו

## דף ל"ח – ע"א

**התנא בברייתא:** למד הדין שאם נתן מתנה אחת בחטאת כיפר ממה שנאמר שלש פעמים ‘וכפר’ – וכיפר הגם שלא נתן רק שלש, וכיפר הגם שלא נתן רק שתיים, וכיפר הגם שלא נתן אלא אחת. ולעצם כפרה כבר נאמר ‘ונסלח’.

**אין לפרש ‘וכפר’** הגם שלא נתן למעלה רק למטה, שנאמר שלש פעמים ‘וכפר’ ולא ארבעה. ואין לפרש שכפר בשלש למעלה ואחת למטה, שלא מצינו דמים שחציים למעלה וחציים למטה. וביום הכיפורים שזמה אחת למעלה ושבע למטה, הוא כמצליף. ומה שמצאנו ששופך שיריים על היסוד, שיריים אינם מעכבים. וגם שיריים הפנימיים לסוכר שמעכבים, אין חצים למעלה ולמטה במקום אחד, שהשיריים נשפכים על יסוד מזבח החיצון.

## דף ל"ח – ע"ב

**לבית שמאי:** שתי מתנות – שבחטאת, ואחת שבכל הזבחים – מתירות ומפגלות, שאם נתן שתי המתנות שבחטאת במחשבת פיגול – פיגול, ואם נתן אחת במחשבה ואחת בשתיקה – לא פיגול, שאין מפגלים בחצי מתיר. **לבית הלל:** אחת שבחטאת ואחת שבכל הזבחים מתרת ומפגלת. ונמצא בית הלל מחמיר לענין פיגול, ולא שנו בין קולי בית שמאי וחומרי בית הלל, שלא נשאלה רק לענין היתר.

**שלש מתנות שבחטאת – יש דינים שדומים למתנה ראשונה:** שאינם באות בלילה, והמעלה מהם בחוץ חייב, וזר חייב עליהם מיתה, וטעונות כלי שרת, ומתנת קרן, ואצבע, ואם ניתנו מדם חטאת על הבגד לאחר שנתן במתנה אחת טעון כיבוס, ואם קיבל דמה בארבע כוסות ונתן מתנה אחת מכל אחד, כולן געשו שיריים להישפך ליסוד. **ויש דינים שהם דומים לשיריים:** שבאות לאחר מיתה, שאינם מתירות ולא מפגלות, ואם נתן מתנה אחת בחוץ והכניס השאר להיכל לא נפסל משום חטאת שנשכח דמה לפניו.

### זבחים דף ל"ט. יום ה' פרשת נח (בדר"ח) - א' חשוון תשפ"ו

**יום זה לזכות עלקא בת מרים לאה לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא**

## דף ל"ט – ע"א

**‘ניתז מן הצוואר על הבגד – אינו טעון כיבוס. מן הקרן ומן היסוד – אינו טעון כיבוס’** – רב פפא הוכיח מכאן שאם ניתז על הבגד מהדם קודם שלש מתנות טעון כיבוס, שמהקרן אין טעון אבל מהראוי לקרן טעון. ודחו ראייתו שאם כן גם מהראוי ליסוד טעון, והרי שיריים אינם טעונים כיבוס, שנאמר ‘אשר יזה’ ולא שכבר הזוה, ובהכרח שרבי נחמיה היא ששיריים כדם גמור גם לענין כיבוס. ולמסקנת הגמרא לא מצאנו שרבי נחמיה שיריים חשובים כדם גמור לענין כיבוס. ורבינא מיישב ראיית רב פפא, שהנאמר ‘מן היסוד’ הוא מהראוי ליסוד, כלומר משיריים, והנאמר ‘מן הקרן’ היינו מהקרן ממש, כאם הכוונה מהראוי לקרן, לא היה צריך לומר שמן הראוי ליסוד אין טעון, שהרי הוא קל וחומר מהראוי לקרן.

**לרבי נחמיה שיריים שהקריבם בחוץ חייב –** ומכל מקום אין מחשבה פוסלת בהם, וכן לענין כיבוס אינם כדם גמור.

**דמים הטעונים יסוד –** טעונים כיבוס ומחשבה מועלת בהם, והמעלה מהם בחוץ, חייב. **ודמים הנשפכים לאמה –** אינם טעונים כיבוס ואין מחשבה מועלת בהם, והמעלה מהם בחוץ, פטור. ‘למסקנת הגמרא’ הכוונה על שיריים של דמים הפנימיים לסוכר שהם מעכבים, אבל שיריים של דמים החיצונים, גם לרבי נחמיה שחשובים כדם גמור לענין הקרבה בחוץ, אינם טעונים כיבוס, ואין מחשבה פוסלת בהם.

## דף ל"ט – ע"ב

**בפר העלם דבר נאמר ‘ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת כן יעשה לו וכפר עלהם הכהן ונסלח להם’.** **‘ועשה לפר כאשר עשה’** – בא לכפול בהזאה, וללמד שאם חיסר אחת מהמתנות לא עשה ולא כלום. אין לי אלא שבע על הפרוכת שמעכבות בכל מקום, מתן ארבע שנותן על מזבח הפנימי מניין, תלמוד לומר **‘כן יעשה’.**

**‘ועשה לפר’** – זה פר יום הכפורים להשוותו לפר העלם דבר. **‘כאשר עשה לפר’** – זה פר כהן משיח, וללמד שחיסור המתנות מעכב. **‘החטאת’** – אלו שעירי עבודת כוכבים, להשוותם לפר העלם דבר. יכול שאני מרבה גם שיעירי רגלים וראשי חדשים, תלמוד לומר **‘לו’.** מרבה אני אלו שמכפרים על עבית מצוה ידועה, ומוציא אני אלו שאין מכפרים על עבית מצוה ידועה.

**‘וכפר’** – הגם שלא סמך. **‘ונסלח’** – הגם שלא נתן שיריים. ופוסל אני בהזאות שמעכב בכל מקום, ומכשיר אני בסמיכה ושיריים שאינם מעכבות בכל מקום.

### זבחים דף מ'. יום ו' פרשת נח - ב' חשוון תשפ"ו

## דף מ' – ע"א

**מתן שבע מעכב בכל מקום –** הוא בפרה אדומה ובנגעים.

**מתן ארבע במזבח הפנימי –** מעכב שנאמר ‘כן יעשה’, ולא נלמד מהכפל ‘ועשה כאשר עשה’ כמו שלמדנו על מתן שבע, **לרבי ירמיה:** רבי שמעון היא, שבפרשת העלם דבר לא נזכרו רק שני קרנות, ובפרשת פר כהן המשיח גם נזכר ‘קרנת’ הרי עוד שתיים, וללמד זה מזה שצריך לתת על ארבע קרנות, אבל לרבי יהודה נלמד דין ארבע מתנות מהנאמר ‘איש באוהל מועד’, ואם כן הנאמר ‘כן יעשה’ מיותר ללמד על סמיכה ושיריי הדם בפר יום הכיפורים, שלא נלמד מהנאמר ‘לפר’ רק עבודה המעכבת כפרה. **לאבוי:** גם לרבי יהודה היה צד להשוות מתן ארבע לסמיכה ושיריים שאינם מעכבות הגם שהוכפלו, לכן צריך ללמוד מהנאמר ‘כן יעשה’.

**אם נשברה תקרת ההיכל לא היה מזה – לרבי שמעון:** שנאמר ‘באהל מועד’, **לרבי יהודה:** שנאמר ‘אשר’. ורבי שמעון לא דורש ‘אשר’.

**מתנות של פר יום הכיפורים מעכבות –** שנאמר ‘חוקה’. **לרבי יהודה:** שדורש חוקה רק על דברים הנעשים בגדי לכן בפנים שאם הקדים מעשה לחבירו לא עשה ולא כלום, אבל בדברים הנעשים בגדי לכן בחוץ הקדים מעשה לחבירו מה שעשה עשוי, למדנו שמתנות מעכבות מהנאמר ‘וכלו מכפר’.

**‘זכלה מכפר את הקודש’ - לרבי עקיבא:** אם כיפר שעשה כל עבודות המעכב הכפרה - כילה הגם שלא נתן שיריים. ואם לא כיפר - לא כילה. **לרבי יהודה:** אם כילה כל העבודות - כיפר. ואם לא כילה, גם בעבודה שאינה מעכבת כפרה כגון שלא נתן שיריים - לא כיפר.

דף מ' - ע"ב

**לרבי:** 'לפר' זה פר יום הכפורים - מלמד על הדינים שנלמדו בפר כהן המשיח מהנאמר 'את' בדם' ו'טבילה'. 'את' להכשיר יבולת שבאצבע. 'בדם' שיהא בדם שיעור טבילה משעת קבלה ראשונה, 'וטבל' ולא מספג, שלא יקנה האצבע בדם שבדופני הכלי. 'מזבח קטרת סמים' שאם לא נתחנך המזבח בקטורת הסמים לא היה מזה.

**לרבי ישמעאל:** אין צריך ללמד דינים אלו מהנאמר 'לפר', שהרי קל וחומר הוא - מה במקום שלא שווה קרבן לקרבן, והוא פר העלם דבר של ציבור ושעיר של יום הכיפורים, שהרי זה פר וזה שעיר, בכל זאת השהו מעשים למעשים, מקום שווה קרבן לקרבן והוא בפר כהן משיח ופר יום הכיפורים שהרי שניהם פר, אינו דין שישווה מעשים למעשים. ומקל וחומר זה למדנו גם שעיר יום הכיפורים משעירי עבודה זרה. והגם משעירי עבודה לא נלמדו רק מהיקש לפר כהן משיח, סובר רבי ישמעאל שדבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בקל וחומר.

**זבחים דף מ"א. יום שב"ק פרשת נח - ג' חשוון תשפ"ו**

דף מ"א - ע"א

**רבי ישמעאל דורש 'לפר' זה פר העלם דבר של צבור** - והגם שבו מדבר הכתוב, מאחר שצריך ללמד על שעירי עבודה זרה ביותרת ושתי כליות, שלא נאמר בפר העלם דבר עצמו רק נלמד בהיקש מפר כהן משיח, ודבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בהיקש, לכן נאמר 'לפר' שיהא כאילו נכתב יותרת ושתי כליות בגופו, ומלמד בהיקש לשעירי עבודה זרה. ממה שנאמר 'חטאתם על שגגתם' 'חטאתם' - אלו שעירי עבודה זרה, 'שגגתם' - זה פר העלם, אמרה תורה חטאתם כשגגתם. והגם שכבר הוקש למעלה שנאמר 'חטאת' אלו שעירי עבודה זרה, יש צד לומר שלא הוקש לפר העלם רק לענין הזאות שנאמר בפר העלם עצמו, ולא לענין יותרת ושתי כליות.

דף מ"א - ע"ב

**'לפר' - לתנא דבי רב:** לומדים על פר יום הכיפורים רק הדינים שנלמדו מ'את בדם וטבילה'. לתנא דבי רבי ישמעאל: לומדים כל מה שאמור בעניניו, וגם עיכוב המתנות.

**מפני מה נאמרו יותרת ושתי כליות בפר כהן משיח ולא בפר העלם דבר של ציבור?** - משל למלך בשר ודם שזעם על אוהבו, ומיעט בסירחוננו מפני חיבתו. **מפני מה נאמר פרוכת הקודש בפר כהן משיח ולא בפר העלם דבר של ציבור?** משל למלך בשר ודם שסרח עליו מדינה, אם המיעוט סרחה פמליה שלו מתקיימת, אם רובה סרחה אין פמליה שלו מתקיימת, וכך גם כאן כשחטאו רוב ציבור כביכול אין כאן קדושה.

**פיגל בקומץ ולא בלבונה, או בלבונה ולא בקומץ** - **לרבי מאיר:** פיגול וחיבים עליו כרת, לחכמים: אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר.

**ריש לקיש גם לשיטת רבי מאיר אין מפגלים בחצי מתיר** - ורק כשנתן תחילה הקומץ במחשבה ולאחר מכן את הלבונה בשתיקה פיגל, שהעושה על דעת הראשונה הוא עושה. ריש לקיש מביא ראייה ממה ששינוי שאם נתן כל המתנות כתיקונם ואחת שלא כתיקנה - פסול ואין בו כרת ומשמע שאם נתן תחילה אחת שלא כתיקונה וכולם כתיקונם - פיגל. והרי לחכמים בכל אופן לא פיגל, שאין מפגלים בחצי מתיר, אלא דעת רבי מאיר היא, ולא פיגל רק כשעשה תחילה במחשבה, ומשום שעושה על דעת הראשונה. ודחו הראייה שהנאמר 'כתיקנה' הוא כתיקונם לפיגול ובמחשבת חוץ לזמנו, 'שלא כתיקנה' הוא במחשבת חוץ למקומו או שלא לשמו, וגם בשתיקה לא פיגל שאין מפגלים בחצי מתיר כחכמים, רק תפס אות זה משום שאמרו ברישא (בחטאות חציניות) שהיא פיגול.

**זבחים דף מ"ב. יום א' פרשת לך לך - ד' חשוון תשפ"ו**

**יום זה לזכות אלטער בנימין ביינוש בן מרים לאה לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא**

דף מ"ב - ע"א

**בדמים הניתנים על מזבח החיצון** - פיגל במתנה אחת. **ובדמים הניתן על המזבח הפנימי** כגון ארבעים ושלוש של יום הכיפורים, ואחד עשר של פר כהן משיח, ופר העלם דבר של ציבור - פיגל בין בראשונה (במתנות שלפני ולפנים), ובין בשניה (על הפרוכת), ובין בשלישית (על מזבח הזהב). **לרבי מאיר:** פיגול וחיבים עליו כרת, לחכמים: אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר.

**לריש לקיש שלא פיגל רבי מאיר בחצי מתיר רק אם פיגל בראשונה ומשום שעושה על דעת ראשונה,** פירש רב אשי שפיגל בשלשם, והחידוש הוא שלא נאמר שמאחר שעושה על דעת הראשונה למה לו לחזור ולחשב בשניה ובשלישית. והקשו על דבריו שבברייתא אמרו 'בין' בראשונה ו'בין' בשניה וכו', ומשמע שלא חישב רק באחת מהם.

**הקומץ, והלבונה, וקטורת, ומנחת כהנים, ומנחת כהן משיח, ומנחת נסכים - שהקריב מאחת מהם כזית בחוץ - לחכמים:** חייב, **לרבי אליעזר:** פטור עד שיקריב את כולם, הגם שהיא עבודה שלימה, כיון שאינו מר כל העבודה. מודה רבי אליעזר בדמים שהזרק מקצת דמים בחוץ חייב, שהרי אם נתן מקצת דמים ונשפך הדם, סובר שמתחיל ממקום שפסק.

דף מ"ב - ע"ב

**לחולקים על ריש לקיש בדעת רבי מאיר שמפגלים בחצי מתיר, לרבה:** אינו חייב רק בארבעה פרים או ארבעה שעירים, שפיגל בין הבדים בכל המתנות ונשפך הדם, ושחט אחר והזיה על הפרוכת, ואחד על הקרנות, ואחד לגג של מזבח. שמאחר שכל אחד כפרה בפני עצמו, נחשב שקרבו כל המתירים. אבל בפר אחד, אם פיגל במתנות ראשונות לא פיגל, שאר מתנות מים בעלמא הם, ונמצא שלא קרבו כל המתירים. **לרבא:** גם בפר אחד נחשב שנקרב כל המתירים, שאר מתנות מרצה לפיגולו.

**מניין המתנות בחטאת הפנימית של יום הכיפורים:**

לסובר שמעריבים לקרנות מדם הפר ודם השעיר ביחד הוא ארבעים ושלוש,

לסובר שאין מעריבים לקרנות ונותנים ארבעה מתנות מכל אחד הוא ארבעים ושבע.

לסובר ששיריים מעכבים הוא ארבעים ושמונה.

**דברי ריש לקיש** שלא פיגל רבי מאיר רק אם נתן תחילה את הקומץ במחשבה ואחר כך את הלבונה בשתיקה - נדחו מברייתא שמפורש בה שבם אם נתן תחילה את הקומץ בשתיקה ואחר כך הלבונה

במחשבה חולק רבי מאיר על חכמים וסובר שהרי זה פיגול וחיבים כרת.

**זבחים דף מ"ג. יום ב' פרשת לך לך - ה' חשוון תשפ"ו**

**יום זה לזכות שרה שיינדל בת רבקה פייגה**

דף מ"ג - ע"א

**משנה. אלו דברים שאין חייבים עליהם משום פיגול** (משום שאין להם מתירים): הקומץ, הקטורת, והלבונה, ומנחת כהנים, ומנחת כהן משיח, והדם. **הנסכים - לרבי מאיר:** הבאים בפני עצמם אין חייבים עליהם משום פיגול, **לחכמים:** גם הבאים עם הבמה. **לוג שמן של מצורע - לרבי שמעון:** אין חייבים עליו משום פיגול, **לרבי מאיר:** חייבים, שדם האשם מתירו.

**כל שיש לו מתירים לאדם או למזבח, חייבים עליו משום פיגול: העולה** - דמה מתיר בשרה למזבח, ועורה לכהנים. **עולת העוף** - דמה מתיר את בשרה למזבח. **חטאת העוף** - דמה מתיר בשרה לכהנים. **פרים ושעירים הנשרפים** - דמם מתיר אימוריהם להיקרב. **לרבי שמעון:** אין חייבים על פרים ושעירים הנשרפים, שכל שאינו על המזבח החיצון כשלמים אין חייבים עליו משום פיגול.

**קומץ פיגול שהעלו על גבי המזבח** פקע פיגולו ממנו - כי אם אינו מתקבל בהקטרה, אין מביא אחרים לידי פיגול. והחידוש הוא שאם עלה על המזבח ומשלה בו האור, הגם שירד יעלה, ואף על פי שאין הקומץ מחובר לחתיכה אחת. ולכן אם העלה חציו על המערכה ומשלה בו האור, מעלה את כולו.

**הלן והיוצא והטמא ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו** אם עלו על המזבח - לא ירדו. ואם ירדו - לא יעלו. ודווקא שלא משלה בהם האור, אבל יעלו אם משלה בהם האור.

דף מ"ג - ע"ב

**הפיגול ונותר וטמא שהעלה על המזבח ומשלה בהם האור,** פקע האיסור מהם - 'הפיגול' שאם ירד יעלה, 'נותר וטמא' שלא יתחייב האוכלו.

**'זהנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו'** - בטומאת הגוף **הכתוב מדבר ולא בטומאת בשר:**

**לתנא קמא:** לומדים גזירה שווה מהנאמר 'טומאתו בו' האמור לענין ביאת מקדש.

**לרבי יוסי:** הואיל ונאמרו קדשים בלשון רבים (שלמים), ונאמרה טומאה בלשון יחיד.

**לרבי:** הואיל ופתח הכתוב בפסוק שני בלשון נקיבה (ונפש כי תגע) וסיים בלשון נקיבה (ונכרתה), ובאמצע אמר 'ואכל' בלשון זכר, ומדבר בטומאת הגוף, כך גם פסוק ראשון הגם שפתח בלשון נקיבה (זהנפש אשר תאכל) וסיים בלשון נקיבה (ונכרתה). ולשון זכר באמצע (וטומאתו עליו) הוא מדבר בטומאת הגוף.

**לאחרים:** 'וטומאתו עליו' מי שטומאה פורחת ממנו, יצא בשר שאין טומאה פורחת ממנו. והגם שטומאת בשר פורחת ממנו על ידי האור, **לרב פפא:** הכתוב מדבר בבשר שלמים שאינו ראוי להקריבה. **לרבי:** שמשמע שטומאה פורחת ממנו כשהוא שלם, יצא בשר שאין טומאה פורחת ממנו רק כשהוא חסר.

**בברייתא מבואר 'אם נאמר קלות ולא חמורות, הייתי אומר על הקלות בלאו ועל החמורות במבואר, לכך נאמר חמורות. ואם נאמר חמורות ולא קלות, הייתי אומר על החמורות חייב ועל הקלות פטור, לכך נאמר קלות' -** ופירש זעירי: 'קלות' הם טומאת שרץ, 'חמורות' הם טומאת מת, והכוונה היא שאם נאמר טומאת שרץ באכילת מעשר ובאכילת תרומה, ולא נאמר טומאת מת, הייתי אומר בטומאת שרץ על מעשר הקל בלאו ועל תרומה חמורה במיתה, וכיון שעל טומאה קלה בתרומה חמורה במיתה, כך גם בטומאה חמורה על מעשר הקל במיתה, לכך נאמרו חמורות כלומר טומאת מת, ללמד שגם על טומאה חמורה אינו חייב באכילת מעשר רק מלקות.

**זבחים דף מ"ד. יום ג' פרשת לך לך - ו' חשוון תשפ"ו**

**יום זה לזכות פינקיל פעריל בת רבקה פייגה**

דף מ"ד - ע"א

**'כל שיש לו מתירים בין לאדם ובין למזבח חייבים עליו משום פיגול'**

**יכול לא יהא חייב משום פיגול רק על שלמים, 'בכור'** תלמוד לומר לענין טומאה וינזרו 'מקדש' לימד על כיוצא בשלמים שנאכל לשני ימים ולילה כמו בכור, והגם שלמים טעונים סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק, 'האכל יאכל' שני כללים סמוכים זה לזה, והטל פרט ביניהם ודונם בכלל ופרט. וכן **הנאכל ליום ולילה** חייבים עליו שנאמר 'מבשר', כל ששיריו נאכלים. וכן **עולה** שאין שיריה נאכלים, שנאמר 'זבח'. וכן **עופות ומנחות ולוג שמן של מצורע**, שנאמר 'אשר הם מקדישים לי'. ולומדים נותר בגזירה שווה 'חילול חילול' מטומאה, ופיגול בגזירה שווה 'עון עון' מנותר. ומאחר שסופו לרבות הכל למה נאמר שלמים, מה שלמים שיש להם מתירים לאדם או למזבח. **לרבי שמעון:** מה שלמים שיש בו על מזבח החיצון, יצאו פרים ושעירים הנשרפים.

**'לוג שמן של מצורע'** אם בא עם האשם - **לרבי מאיר:** חייבים עליו משום פיגול, שדם האשם מתירו לכהונות. **לחכמים:** אין חייבים, שהרי אדם מביא האשם עכשיו ולוג מכאן ועד עשרה ימים. ואם בא בפני עצמו - גם לרבי מאיר אין חייבים עליו.

**נסכי בהמה - לרבי מאיר:** חייבים עליהם משום פיגול כשבאים עם הזבח, שדם הזבח מתיר להיקרב. **לחכמים:** הואיל שיכול להביא זבחים היום ונסכים מכאן עד עשרה ימים, אין חייב עליהם משום פיגול.

**לוג שמן של מצורע - לחכמים:** מועלים בו עד שזירוק דם האשם, נזרק הדם - לא נהנים ממנו מדרבנן עד שיתן המתנות, ולא מועלים. **לרבי:** מועלים עד שיתן ממנו מתן שבע לגבוה. ושווים שאסרו באכילה מדרבנן עד שיתן מתן שבע ומתן בהונות. וכל זה אם בא עם האשם, אבל לוג הבא בפני עצמו - לדברי הכל מתנותיו מתירים אותו.

**בברייתא אמרו שלוג שמן של מצורע חייבים עליו משום פיגול ולא מנחת נסכים**

**רב יוסף:** רצה להעמיד כרבי שהמתנות מתירים אותו והם מפגלים אותו. ונדחו דבריו.

**לרבי רמייה:** היא רבי מאיר, ומוחקים מהברייתא מנחת נסכים.

**לאביי:** אמרו לוג הבא עם האשם וכן הדין לנסכים הבאים עם הזבח, ואמרו שנסכים הבאים בפני

דף מ"ד - ע"ב

'זה יהיה לך מקדש קדשים מן האש כל קרבנם לכל מנחתם ולכל חטאתם ולכל אשמו אשר ישיבו לי קדש קדשים לך הוא ולבניך'

'כל קרבנם' - לרבות לוג שמן של מצורע, הגם שנאמר 'מן האש' וזה אינו מותר מן האש. 'לכל מנחתם' - לרבות מנחת עומר ומנחת קנאות, הגם שנאמר 'ואכלו אותם אשר כפר בהם', והעומר בא להחיר ומנחת קנאות לברר עון. 'ולכל חטאתם' - לרבות חטאת העוף, ואין אומרים היא נבילה. 'לכל אשמו' - לרבות אשם נזיר כאשם מצורע, הגם שלא באה רק להכשיר. 'אשר ישיבו' - זה גזל הגר, 'לך הוא' - שלך יהיה גם לקדש בו האשה.

'לרבי אלעזר בשם רבי יוסי הגלילי פיגל בדבר הנעשה בחוץ - פיגל, בדבר הנעשה בפנים - לא פיגל כיצד עמד בחוץ ואמר הריני שוחט להזות מדמו למחר - לא פיגל, שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפנים. עמד בפנים ואמר הריני מזה על מנת להקטיר אימורים ולשפוך שיירים למחר - לא פיגל, שמחשבה בפנים בדבר הנעשה בחוץ. אבל עמד בחוץ ואמר הריני שוחט לשפוך שיירים למחר או להקטיר אימורים למחר - פיגל, שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בחוץ. שנאמר 'אשר יורם משור זבח השלמים', מה שור זבח השלמים עד שיהו מעשיו ומחשבותיו על מזבח החיצון, כך גם פר כהן משיח. ופסק רב נחמן בשם רבה בר אבוח הלכה כמותו. ותמה רבא עליו כי הלכתא למשיח הוא. ואע"פ שבכל שחיטת קדשים דרוש וקבל שכר, לא היה צריך לפסוק הלכה.



זבחים דף מ"ה. יום ד' פרשת לך לך - ז' חשוון תשפ"ה

יום זה הוקדש לזכרון נצח למורינו ורבינו מייסד הדף היומי העולמי וראש ישיבת חכמי לובלין הרה"ק רבי יהודה מאיר בן הרה"ק יעקב שמשון שפירא זצוק"ל נלב"ע ז' חשוון תרצ"ד ת' נ' צ' ב' ה'

דף מ"ה - ע"א

קדשי עובדי כוכבים:

א. לרבי שמעון: לא נהגים מדרבנן, ולא מועלים בהם, שלומדים מעילה בגזירה שווה חטא חטא מתרומה הנאמר בה 'בני ישראל' ולא בגוים. אבל בקדשי בדיק הבית מועלים בהם, שלא למדו מתרומה רק בדומה לה הקדוש בקדושת הגוף ולא קדושת דמים. רבי יוסי: מחמיר.

ב. לרבי שמעון: אין חייבים על קרבנם משום פיגול נותר וטמא, שלומדים פיגול בגזירה שווה 'עון עון' מנותר, ונותר לומדים בגזירה שווה 'חילול חילול' מטומאה, ובטומאה נאמר בני ישראל ולא גוים. רבי יוסי: מחמיר.

ג. לרבי שמעון: אין עושים תמורה, שהוקש תמורה למעשר בהמה, ומעשר בהמה למעשר דגן שנאמר בה 'בני ישראל'. והגם שדבר הלמד בהיקש בקדשים אינו חוזר ומלמד בהיקש, מעשר דגן חולין ואיננו חולין אחר המלמד. ולסובר שהולכים אחר הלמד, לומדים ממעשר בהמה עצמה, שהיא חובה שאין קבוע לה זמן, וישראל מביאים אותה ולא גוים. רבי יוסי: מחמיר.

ד. לרבי שמעון: השוחטם בחוץ - פטור. רבי יוסי: מחמיר.

ה. לרבי שמעון: אין מביאים נסכים בפני עצמם, שנאמר 'אזרח' ולא גוים, אבל קרבנם טעון נסכים שנאמר 'ככה'. רבי יוסי: מחמיר, שנאמר בהם לה'.

דף מ"ה - ע"ב

דום שנטמא וזרקו ביחיד - בשוגג הורצה, במזיד לא הורצה, בציבור - בין בשוגג בין במזיד הורצה. בעובדי כוכבים - בין בשוגג ובין במזיד לא הורצה, וגם רבי יוסי מודה בזה, שנאמר 'לרצון להם', ועובדי כוכבים אינם בני הרצאה.

משנה. דברים שאין חייבים עליהם משום פיגול, כגון הקומץ והקטורת שאין להם מתירים, חייבים עליהם משום נותר וטמא - חוץ מהדם. שנאמר לענין טומאה 'אשר הם מקדשים לי'. ואינו חייב משום טומאה מיד, שנאמר 'קרב', כשהוכשר הבשר להיקרב הכתוב מדבר, הא כיצד? יש לו מתירים - משיקרב המתירים, אין לו מתירים - משעה שיקדש בכלי ולענין נותר לומדים ממה שנאמר 'ולא יחללו את שם קדשי אשר הם מקדשים לי', בשני חילולים הכתוב מדבר, נותר וטומאה. רבי שמעון: מחייב משום טומאה בדבר שדרם לאכול - אבל עצים ולבונה וקטורת אין חייבים עליו משום טומאה.



זבחים דף מ"ו. יום ה' פרשת לך לך - ח' חשוון תשפ"ו

דף מ"ו - ע"א

שלשה פסוקים נאמרו לענין דם:

'לכם' - שהוא שלכם כשאר חולין ולא קדשים, ואינו חייב עליו משום נותר.

'לכפר' - לכפרה נתתי קדשים ולא לדבר אחר, ולא יתחייבו עליו משום טומאה.

'הוא' - הוא לפני כפרה כלאחר כפרה, מה אחר כפרה אין בו מעילה גם לפני כפרה. ואין לומר להיפך שגם לאחר כפרה יהא בו מעילה, שאין לך דבר שנעשית מצותו ומועלים בו. ותרומת הדשן ובגדי כהונה שמועלים בהם לאחר שנעשית מצותם, הם שני כתובים הבאים כאחד ואינם מלמדים. לרבי דוסא: שבגדי כהונה מותרים לכהן הדיין, תרומת הדשן ועגלה ערופה הם שני כתובים ואינם מלמדים. ולסובר שני כתובים מלמדים, יש שני מיעוטים, בעגלה ערופה נאמר 'הערופה' ובתרומת הדשן נאמר 'שמו'. ולענין פיגול אין צריך למעט הדם, שאין לו מתירים, והש"ה הוא בעצמו מתיר.

'והניחם' הנאמר בבגדי לבן שכהן גדול נכנס בהם ביום הכיפורים לפני

ולפנים - לחכמים: מלמד שטעונים גניזה, לרבי דוסא: מותרות לכהן הדיין, ובלבד שלא ישתמש בהם כהן גדול ליום כיפור אחר.

דף מ"ו - ע"ב

למה נאמרו שלשה כריתות בשלמים? אחת לכלל, ואחת לפרט, ולדרוש דבר שהיה בכלל ויצא מהכלל ולרבות כל קדשי מזבח. ואחת לדברים שאין נאכלים, כגון עצים ולבונה. לרבי שמעון: לרבות חטאות הפנימיות, שלא נאמר שאין חייבים עליהם משום טומאה כמו שאין חייבים עליהם משום פיגול.

'מחלוקות רבי שמעון וחכמים בחיוב טומאה בעצים ולבונה' - לרבי טביומי: "א: שנחלקו רבי שמעון וחכמים אם חייב משום טומאה על עצים ולבונה בטומאת בשר, אבל בטומאת הגוף לדברי הכל אינו לוקה. ו"א: שכמחלוקת בזה כך מחלוקת בזה, שמכיוון שאנו קורים בו (לחכמים) 'הבשר אשר יגע בכל טמא', אנו קורים בו 'וטומאתו עליו'. לרבי כהנא: "א: שנחלקו בטומאת הגוף, אבל בטומאת בשר לדברי הכל לוקה. ו"א: שכמחלוקת בזה כך מחלוקת בזה. וכן מסתבר לרבי שמעון שאין אנו קורים בו (לרבי שמעון) 'וטומאתו עליו', אין קורים בו 'הבשר אשר יגע בכל טמא'. ולא אמרו 'הבשר' לרבות עצים ולבונה רק לפסול בעלמא, והיא מעלה מדרבנן, ואינה אלא אסמכתא.

משנה. לשם ששה דברים הזבח נזבח: א. לשם זבח, ב. לשם זבוח, ג. לשם השם, ד. לשם אשים, ה. לשם ריח, ו. לשם ניחוח, והחטאת והאשם לשם חטא. שנאמר 'עולה' שישחט לשם עולה ולא לשם שלמים, 'אשים' שישחט לשם אשים ולא על מנת לעשות חתיכות צלילות בגזלים, 'ריח' שישחט לשם ריח ולהוציא אברים שצלה קודם שהעלה ששוב אינם מעלים ריח, 'ניחוח' לשם הנחת רוח, 'לה' לשם מי שאמר והיה העולם. לרבי יוסי: גם מי שלא היה בליבו לשם אחד מכל אלו כשר - שהוא תנאי בית דין שישחוט סתם ולא יאמר לשמו, שמא יאמר שלא לשמו.

אין המחשבה הולכת רק אחר העובד - ולא אחר בעל הקרבן.

לרבי: חטאת ששחטה לשם עולה - פסולה. שחטה לשם חולין - כשירה שנאמר 'ולא יחללו את קדשי בני ישראל', קדשים מחללים קדשים ואין חולין מחללים קדשים. אבל אינו מרצה, שהרי מי שלא היה בליבו לשם אלו כשר ומרצה, אבל מי שהיה בליבו לשם חולין כשר ואינו מרצה.

חטאת ששחטה לשם חולין שיועד שהיא חטאת ושחט לשם חולין - כשירה. שחטה משום חולין - שסבור שהוא חולין - פסולה. שהמתעסק בקדשים פסול, שנאמר 'ושחט את בן הבקר לפני ה', עד שתהא שחיטה לשם בן בקר. והוא מעכב, שנאמר 'לרצונכם תזבחוהו' תזבחו לדעתכם.



זבחים דף מ"ז. יום ו' פרשת לך לך - ט' חשוון תשפ"ו

דף מ"ז - ע"א

מחשבת בעלים - לתנא במשנה: אין המחשבה הולכת רק אחרי העובד ולא אחרי הבעלים, לרבי אלעזר ברבי יוסי: הבעלים מפגלים, שנאמר 'הקריב המקריב'.

ואלו תנאים הסוברים שזה מחשב וזה עובד מחשבה היא - רבי אלעזר ברבי יוסי: לענין פיגול, רבי אליעזר לענין השוחט לעובד כוכבים ששחיתו פסולה, ורבי שמעון בן אלעזר לענין שבת שכל שאין כשר להצניע ואין מצניעים כמוהו, והוכשר לבעליו והצניעו, ובא אחר והוציאו, נתחייב זה במחשבה של זה. רבי אליעזר ורבי שמעון בן אלעזר - מודים לרבי אלעזר ברבי יוסי לענין פיגול שלשיתם גם בחוץ אומרים כן קל וחומר בפנים, ורבי אלעזר ברבי יוסי - אינו סובר כמותם, שלשיתו אומרים כן רק בפנים. רבי שמעון בן אלעזר - סובר כרבי אליעזר, שאם בשבת אמרו קל וחומר בעבודת כוכבים, ורבי אליעזר - אינו סובר כרבי שמעון בן אלעזר, שלא אמרו כן רק בעבודה זרה כמו בפנים, אבל לענין שבת מלאכת מחשבת אסרה תורה.

הדרן עלך פרק בית שמיא

פרק חמישי - איזהו מקומן

משנה. איזהו מקומן של זבחים קדשי קדשים: שחיטתם בצפון. ולא אמרו גם שיקיבל דמם בכלי שרת בצפון, לפי שאשם מצורע מקבלים גם ביד.

פר ושעיר של יום הכיפורים שחיטתם בצפון - וקיבל דמם בכלי שרת בצפון, ודמם טעון הזיה על בין הבדים ועל הפרוכת ועל מזבח הזהב, מתנה אחת מהם - מעכבת. שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון, אם לא נתן - לא עיכב.

פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שחיטתם בצפון - וקיבל דמם בכלי שרת בצפון, ודמם טעון הזיה על הפרוכת ועל מזבח הזהב, מתנה אחת מהם - מעכבת. שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון, אם לא נתן - לא עיכב. אלו ואלו נשרפים בבית הדשן.

דף מ"ז - ע"ב

אשם מצורע שני כהנים מקבלים דמו, אחד ביד ונותנו על המצורע, ואחד בכלי זורוקו על המזבח - שנאמר 'ולקח' ו'נתן', מה נתניה בעצמו של כהן כך גם לקיחה. יכול אף למזבח כן, תלמוד לומר 'כי כחטאת האשם הוא', מה חטאת טעונה כלי כך האשם.

נר זיכרון נצח בגליון זה לעילוי נשמת האי גברא רבה יקרא איש החסד והמעש

הרה"ח ר' אליהו עזריאל בראנד בן הרה"ח ר' מרדכי זצ"ל

אשר נלב"ע בחטף בקיצור שנים בחול המועד סוכות תשפ"ו

זכתה 'סוכומו דף היומי' - מחודדים' אשר העביר לנו הגהות והארות לטובת המערכת ויהא זה לעילוי נשמתו בגניז מרומים